

Arrest

nr. 171 164 van 1 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. PEETERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 1 oktober 2015 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 5 oktober 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Hij verklaart minderjarig te zijn en wordt onder de hoede genomen van de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie.

1.2. Uit een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden genomen in Bulgarije op 20 augustus 2015.

1.3. Uit een medisch onderzoek op 12 oktober 2015 blijkt dat verzoeker meer dan achttien jaar oud is, waardoor de plaatsing onder de hoede van de Dienst Voogdij komt te vervallen.

1.4. Op 25 november 2015 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een verzoek tot overname aan de Bulgaarse overheden.

1.5. De Bulgaarse overheden aanvaardden bij schrijven van 21 januari 2016 de overname en de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag op grond van artikel 13, eerste lid van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.6. Verzoeker wordt op 3 februari 2016 gehoord in het kader van de Dublin III-verordening.

1.7. Op 16 maart 2016 delen de Belgische aan de Bulgaarse autoriteiten mee dat verzoeker is ondergedoken en dat de termijn van overdracht, overeenkomstig artikel 29, tweede lid van de Dublin III-verordening is verlengd tot 18 maanden.

1.8. Op 12 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : [M.]

voornaam : [S.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan van Pasjtoen-afkomst verklaart te zijn, vroeg op 05.10.2015 asiel.

Bij zijn aanmelding verklaarde de betrokkene te zijn geboren in 1999. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 12.10.2015 werd een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op 12.10.2015 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar waarbij 20,4 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is. De op 05.10.2015 ingestelde voogdij werd op 22.10.2015 opgeheven.

Hij legde geen documenten voor. Onderzoek van de vingerafdrukken toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 20.08.2015 vanwege illegale binnenkomst werden geregistreerd in Bulgarije.

De betrokkene werd gehoord op 03.02.2016 en stelde dat hij Afghanistan ongeveer tweeëndertig dagen voor zijn aankomst in België verliet. Hij reisde vervolgens via Iran en Turkije en kwam het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije. Na een verblijf van zes dagen in een politiekantoor verliet hij Bulgarije en vervolgde hij via Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland zijn weg naar België:

De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België op aanraden van vluchtelingen, die hij onderweg ontmoette. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat de plaatselijke bevolking niet goed met vluchtelingen omgaat en omdat hij in Bulgarije werd geslagen en geen eten en onderdak kreeg.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 25.11.2015 werd een verzoek voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 21.01.2016 met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

We wijzen erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen detecteerde in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde toen onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR merkte tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

In de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up to date tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", in principe geen beletselen bestaan om toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, § 4 : "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de

asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt eveneens een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum. De Bulgaarse instanties stemden op 21.01.2016 in met de behandeling van zijn asielaanvraag. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. We merken op dat het UNHCR in het rapport van april 2014 opriep tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een volgens het leeftijdsonderzoek 1995 geboren man. Hij verklaarde ongehuwd te zijn. Hij stelde verder geen gezondheidsproblemen te kennen. We wensen op te merken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Bulgarije zal worden opgevangen. We zijn ons er terdege van bewust dat het boven geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de opvang in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertonen dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Betreffende de verklaring dat hij in Bulgarije slecht werd behandeld wensen we op te merken dat de betrokkene dit niet verder duidde. Hij stelde dat hij werd geslagen, maar verduidelijkte niet door wie. Hij stelde dat hij geen eten en onderdak kreeg, maar hieromtrent moet worden opgemerkt dat uit het vingerafdrukkenonderzoek en de verklaringen van de betrokkene blijkt dat de betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming richtte tot de Bulgaarse instanties en na vijf à zes dagen doorreisde. Het kan de Bulgaarse instanties dan ook niet euvel worden geduid dat hij niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming verbonden bijstand en opvang kreeg als hij geen verzoek voor internationale bescherming indiende. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van

Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Bulgaarse instanties.”

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 28 juni 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer ,die verklaart te heten:

naam : [M.]

voornaam : [S.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit: Afghanistan

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of

vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

x 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

Verordening (EU) 604/2013 van 26.06.2013

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 § 3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 12.05.2016 (bijlage 26 quater van 12.05.2016).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Op 05.10.2015 diende betrokkene een asielaanvraag in. België is echter niet verantwoordelijk voor de behandeling van die asielaanvraag, verantwoordelijkheid die ligt bij Bulgarije op grond van de artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 en artikel 12.2 en art 12.4 van EU Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 25.11.2015 diende de DVZ bij de Bulgaarse autoriteiten het verzoek tot terugname van betrokkene in op basis van de Dublin-verordening. De Bulgaarse autoriteiten gingen op 21.01.2016 akkoord met dit verzoek tot terugname. Op 12.05.2016 werd aan betrokkene een weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater van 12.05.2016), geldig 10 dagen, betekend. Betrokkenes beroep tegen deze bijlage 26quater heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Bulgarije wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene verblijft echter nog steeds op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

[...].”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn

over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verzoeker heeft van in het begin aangehaald dat hij geen terugkeer naar Bulgarije wenst daar vooreerst hij er nooit asiel heeft willen aanvragen en bovendien hij door de autoriteiten daar op onmenselijke wijze werd behandeld: hij werd er geslagen, kreeg geen eten en geen onderdak.

Verzoeker werd zijn vrijheid ontnomen, werd in een politiekantoor ondergebracht en werd daar verplicht om zijn vingerafdrukken af te staan zonder enige toelichting, juridische bijstand, tolk,...

Verzoeker is formeel dat zowel uit zijn eigen ervaringen als uit internationale rapporteringen zoals gepubliceerd en alom bekend (vb. UNHCR-rapport van 1/4/2014 en AIDA-rapport van 24/12/2015) is-gebleken dat asielzoekers in Bulgarije het ernstige risico lopen te worden blootgesteld aan een onmenselijke, onterende behandeling minstens een behandeling die ingaat tegen de internationaal beschermde rechten van de minstens m.i.v. het recht op eerlijke behandeling van zijn dossier

Er zijn ook geen meer recente rapporten die aantonen dat de situatie van asielzoekers in Bulgarije sedert bovengenoemde rapporteringen zijn verbeterd.

In de bijlage 26 quater - bevel om het grondgebied te verlaten - naar welke DVZ in de in deze procédure aangevochten beslissing als zou zij gezien zij niet vrijwillig is nageleefd nopen tot gedwongen terugleiding naar de grens - verwijst DVZ naar bovengenoemde rapporteringen en stelt dat hieruit niet zou blijken dat verzoeker een ernstig risico zou lopen op moeilijk te herstellen nadeel en een onmenselijke of vernederende behandeling.

Omtrent het UNHCR rapport van begin 2014 stelt DVZ dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers effectief structurele tekortkomingen vertoonde. Om die reden riep UNHCR in haar rapport op tot opschorting van overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin III-verordening. In de update van 1.4.2014 stelt UNHCR dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin III-verordening niet langer gerechtvaardigd is.

M.b.t. het AIDA-rapport blijkt dat DVZ er zich van bewust is dat het AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Daaruit zou volgens DVZ niet afgeleid kunnen worden dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. DVZ geeft nog aan dat er geen recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden zouden zijn waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Bulgaarse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn, noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn.

Verzoeker meent dat de analyse van DVZ in deze beslissing bijlage 26 quater dd. 1275/2016 niet kan worden gevolgd en dat haar motivering in dit kader is gesteund op onvoldoende onderzoek en een

slechts selectieve en onjuiste lezing/interpretatie van de rapporteringen ter zake en dat zij aldus een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht alsook strijdig is met het zorgvuldigheidsbeginsel. Om dezelfde redenen is ook de in deze procedure aangevochten beslissing, dewelke enkel verwijst naar deze bijlage 26 quater dd. 12/5/2016 en stelt dat daar deze niet vrijwillig is nageleefd een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk zal zijn, genomen met dezelfde schending van materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verzoeker verder dienaangaande mbt analoge motivering van de DVZ ook kan verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 165304 dd. 6/4/2016.

Dat ook in dat kader, volledig analoog toepasbaar in casu, werd gesteld dat :

DVZ analyseert hiertoe verschillende rapporten met betrekking tot de situatie in Bulgarije voor wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Concreet gaat het over volgende toonaangevende rapporten over het asielsysteem in Bulgarije:

- UNHCR- rapport van 1 april 2014 (update UNHCR- rapport van 2 januari 2014)

- AIDA-rapport van 24 december 2015

Deze analyse werd door de DVZ in de bijlage 26 quater, waarnaar wordt verwezen als niet nageleefde beslissing in het kader van de in deze procedure aangevochten beslissing - echter niet met de nodige zorgvuldigheid uitgevoerd en de DVZ trok eruit ook niet de juiste conclusies :

Wat betreft het UNHCR-rapport van 1 april 2014

In de bestreden beslissing verwijst DVZ naar het UNHCR-rapport van april 2014 dewelke een update betrof van het UNHCR-rapport van 2 januari 2014. In dat rapport van 2 januari 2014 stelt UNHCR dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers effectief structurele tekortkomingen vertoonde. Om die reden riep UNHCR in haar rapport op tot de opschorting van overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin III-verordening. In de update van 1 april 2014 stelt UNHCR dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin III-verordening niet langer gerechtvaardigd is. Evenwel zet de facto de DVZ haar onderzoek daar stop en houdt geen rekening met de vermeldingen supra en de ook door verzoeker aangehaalde behandeling van opsluiting, verplichte afgifte van vingerafdrukken (zonder toelichting of bijstand),...

Het komt DVZ toe een onderzoek mbt overdracht op grond van de Dublin III- verordening niet enkel stop te zetten na een oproep door het UNHCR maar wel om op basis van de toonaangevende rapporten en de verklaringen van de verzoekende partij grondig te onderzoeken of een Dublin-asieloverdracht al dan niet conform artikel 3 van het EVRM is.

Dat is in casu niet gebeurd, noch in de beslissing/bijlage 26 quater noch in de huidige aangevochten beslissing/bijlage 13 septies.

Het zorgvuldigheidsprincipe en de materiële motiveringsplicht werden geschonden;

Wat betreft het AIDA-rapport van 24 december 2015

DVZ verwijst in de beslissing 26 quater voorafgaand aan de beslissing 13 septies in het geding in casu, ook naar het AIDA-rapport van 24 december 2015. Uit de bestreden beslissing blijkt dat DVZ er zich van bewust is dat het AIDA-rapport van 24 december 2015 kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Maar daaruit zou volgens DVZ niet afgeleid kunnen worden dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanige ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. DVZ geeft ook nog aan dat er geen recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden zijn waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Bulgaarse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn, noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn.

Strijdig met wat de DVZ ogenschijnlijk oordeelt is het niet zo dat uit het AIDA-rapport enkel en alleen kan worden afgeleid dat er verbeteringen zijn.

Vooreerst blijkt uit het rapport in kwestie immers in werkelijkheid ook dat er ook gedeeltelijke verslechtingen zijn vergeleken met de asielprocedure sinds het rapport van het UNHCR van 1 april 2014, anderzijds geeft DVZ ook nergens aan, a fortiori niet afdoende, dat de situatie sedert de aangehaalde rapportingen inderdaad zodanig is verbeterd dat van een risico op onmenselijke behandeling of vernederende behandeling geen sprake meer is.

De motieven van de bestreden beslissing tonen niet aan dat DVZ het AIDA-rapport met de nodige zorgvuldigheid heeft beoordeeld, in tegendeel. Ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet waarom DVZ zich beperkt tot een selectieve lezing van het AIDA-rapport.

De DVZ diende strijdig met wat zij deed een zorgvuldige beoordeling van de rapporten te maken. Dit is niet gebeurd, noch in de beslissing/bijlage 26 quater, noch in de huidige aangevochten beslissing/bijlage 13 septies.

Er is om die redenen dan ook een schending gemaakt van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen'."

3.3.2.2. Verweerder repliceert als volgt:

"[...] Aangaande een schending van artikel 3 EVRM luidt de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) als volgt:

[...]

In de bijlage 26quater werd expliciet melding gemaakt van de algemene situatie in Bulgarije, waarbij verwezen werd naar het rapport van het UNHCR van 2 januari 2014, het rapport "National Country Report" van 15 oktober 2015 en de "last update" op 24 december 2015 van het Bulgarian Helsinki Committee in samenwerking met ECRE, van het ECRE rapport van 7 april 2014 en het AIDA rapport van 15 oktober 2015.

Zoals reeds supra gesteld blijkt uit het administratief dossier dat de Bulgaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de overdracht van verzoeker bij toepassing van artikel 13 (1) van de Dublin III Verordening, In de beslissing werd erop gewezen dat er dus geen beslissing aangaande een asielaanvraag "in absentia" werd genomen voordat hij Bulgarije zou hebben verlaten, waardoor er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij zal worden overgebracht naar een detentiecentrum.

Waar verzoeker stelt dat de omstandigheden in Bulgarije verslechterd zijn en dat er een gedeeltelijke lezing werd gedaan van de rapporten waarnaar verwezen werd in de bestreden beslissing, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont dat er sprake zou zijn van structurele problemen in het kader van de opvang van asielzoekers die worden overgedragen op grond van de Dublin III Verordening.

Er werd ook rekening gehouden met het feit dat hij in Bulgarije geen internationale bescherming aanvraag, maar na vijf à zes dagen doorreisde. Er werd toegevoegd dat het de Bulgaarse autoriteiten niet kan worden verweten dat hem niet de aan de hoedanigheid van internationale bescherming verbonden bijstand en opvang werd geboden.

Verzoeker toont niet aan dat er nieuwe publicaties van het UNHCR beschikbaar zouden zijn waar het UNHCR zou oproepen om in het kader van de Dublin Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije. Evenmin heeft het EHRM reeds opgeroepen om alle overdrachten naar Bulgarije op te schorten wegens het bestaan van systematische en structurele tekortkomingen inzake de asielpcedure. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake zou zijn van algemene structurele tekortkomingen aangaande de opvang en de behandeling van asielzoekers. Evenmin toont hij aan dat de analyse op grond van de in de bestreden beslissing vermelde rapporten op foutieve wijze werden gemaakt door de verwerende partij.

Verzoeker brengt geen concrete, op zijn individuele situatie betrokken feiten en omstandigheden aan die worden gestaafd en die aannemelijk zouden maken dat hij bij een overdracht aan Bulgarije een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Voor zoveel als nodig, kan inzake artikel 3 EVRM tevens verwezen worden het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 153.364 d.d. 25 september 2015 (zie http://www.rvv-ccce.be/nl/arr?search_arr=153364) en het arrest met nr. 153.793 van 1 oktober 2015. Ook in het recente arrest nr. 164.881 d.d. 29 maart 2016 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat gelet op de rapporten waarnaar verwezen werd in de bestreden beslissing, die dezelfde rapporten betreffen als waarnaar thans wordt verwezen, geen schending blijkt van artikel 3 EVRM. De Raad beoordeelde hierbij het risico op detentie gelet op het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III Verordening.

Tenslotte werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 april 2016, bij arrest nr. 166.568 in UDN procedure nog geoordeeld wat volgt:

"(...) Aangezien verzoeker niet in het minst toelicht op welke wijze hij als zogenaamde 'Dublin-terugkeerder' in handen zou kunnen vallen van de burgerwachten die zich ophouden aan de Bulgaarse-Turkse grens, (...) kan dit onmogelijk worden aanzien als ene begin van bewijs dat hij bij zijn terugkeer naar Bulgarije als zogenaamde 'Dublin-returnee' zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of

vernederende behandeling. (...) De Raad merkt echt erop dat diegene die aanvoert dat hij een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandelingen zijn beweringen zal moeten staven met een begin van bewijs (...). Blijkens het administratief dossier voerde verzoeker tijdens het 'Dublin-gehoor' aan dat hij onheus zou zijn behandeld door de Bulgaarse politie. In de beslissing werd echter benadrukt dat verzoeker "de vermeende feiten niet verder duidt" en deze niet staft. Verzoeker lijkt inderdaad niet bij machte o details te verstrekken over het tijdstip en de plaats waar het politiegeweld zich voltrok. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht geconcludeerd dat deze feiten 'zich afspeelde binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn."

(...) In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat verzoeker geen blijk geeft van een kwetsbaar profiel aangezien hij een meerderjarige alleenstaande man is zonder specifieke gezondheidsklachten. In de bestreden beslissing wordt trouwens op basis van het advies van het UNCHR van 2014 dat een algemene opschorting van Dublin-overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat een transfer in zijn geval niet zou kunnen worden doorgevoerd. Er blijken dus geen hinderpalen te bestaan in de zin van artikel 3 van het EVRM die zich zouden verzetten tegen een overdracht aan Bulgarije.(...)"

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet genomen kon worden op grond van artikel 7, 1° van de Vreemdelingenwet. Hij betwist niet dat hij in het verblijf zonder in het bezit te zijn van een geldig visum en dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater)."

3.3.2.3. In casu ligt een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten met een gedwongen grensleiding voor. Uit de bestreden akte blijkt dat de verweerder de intentie heeft om de verzoeker op gedwongen wijze over te dragen aan Bulgarije. Het bestreden bevel steunt onder meer op artikel 7, eerste lid, 10° van de Vreemdelingenwet en verweerder verwijst hierbij uitdrukkelijk waarbij naar het feit dat Bulgarije krachtens de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat is om de asielaanvraag te behandelen. Bij de beslissing tot vasthouding, die in dezelfde akte is vervat, wordt vermeld "Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Bulgarije." Aldus dient de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM onderzocht te worden vanuit het oogpunt van een verwijdering naar Bulgarije in toepassing van de criteria van de Dublin-III-Verordening.

Het komt de Raad op het eerste gezicht voor dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 12 mei 2016 (de zogenaamde bijlage 26quater) als een noodzakelijke voorbeslissing moet worden beschouwd ten aanzien van de thans bestreden akte, die de daadwerkelijke Dublinoverdracht, met name de fysieke verwijdering van verzoeker naar Bulgarije, inhoudt. Verzoeker kan er dan ook zijn grieven tegen aanwenden teneinde er zijn verzoek tot schorsing tegen de thans bestreden beslissingen mee te onderbouwen.

Bovendien moet worden herhaald dat de Raad, overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek moet doen van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat "de uitvoering van de bestreden beslissing" de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is, zoals artikel 3 van het EVRM. Nu de thans bestreden beslissing de daadwerkelijk uitwijzing naar Bulgarije betreft, dient artikel 3 van het EVRM te worden onderzocht in het licht van de situatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in Bulgarije.

De Raad wijst erop dat verweerder in de beslissing tot weigering van verblijf van 12 mei 2016 terecht aangaf dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die zijn opgenomen in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en de rechten die worden opgesomd in het EVRM en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Verweerder vermag dus in beginsel aan te nemen dat een andere lidstaat van de Europese Unie zijn verdragsverplichtingen zal nakomen indien hij een kandidaat-vluchteling, met de toepassing van de bepalingen van de Dublin III-verordening, overdraagt aan deze lidstaat. Deze premisse geldt evenwel niet indien verweerder niet onkundig kan zijn van het feit dat fundamentele

tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor kandidaat-vluchtelingen in een bepaalde lidstaat toelaten te concluderen dat indien hij een kandidaat-vluchteling aan deze lidstaat overdraagt er een reëel risico bestaat dat de betrokken kandidaat-vluchteling in deze lidstaat zelf zal worden onderworpen aan een behandeling die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd of dat hij door deze lidstaat, zonder dat zijn asielaanvraag op een deugdelijke wijze werd onderzocht, zal worden teruggestuurd naar het land dat hij is ontvlucht uit vrees voor vervolging of omdat er een reëel risico bestaat dat hij in dat land zal worden gefolterd of onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verweerder stelt dan ook op correcte gronden dat, in het geval er aanwijzingen zijn dat een lidstaat van de Europese Unie bepaalde grondrechten, zoals onder meer vervat in artikel 3 van het EVRM, niet steeds respecteert, een doorgedreven onderzoek vereist is om na te gaan of in een individueel geval het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan spelen en er afdoende garanties zijn dat een kandidaat-vluchteling zijn grondrechten gerespecteerd zal zien in de betrokken lidstaat.

In casu is het niet betwist dat de Europese lidstaat waarnaar verzoeker dient te worden overgebracht – Bulgarije – in het verleden niet steeds in staat was om de grondrechten van kandidaat-vluchtelingen te garanderen. Het UNHCR adviseerde, om deze reden, in het verleden zelfs om de overdrachten in het raam van de Dublin III-verordening tijdelijk op te schorten. Verweerder was zich hiervan bewust en heeft daarom een nader onderzoek gedaan inzake de situatie van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije.

Daargelaten de vraag of verzoeker al dan niet aannemelijk maakt dat hij in Bulgarije reeds werd onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, moet worden benadrukt dat uit het gegeven dat een kandidaat-vluchteling in het verleden niet zou zijn onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in een Europese lidstaat, niet automatisch kan worden afgeleid dat er geen reëel risico bestaat dat dit na een overdracht van deze kandidaat-vluchteling niet alsnog het geval zal zijn. Er dient immers in aanmerking te worden genomen dat na de overdracht deze kandidaat-vluchteling langdurig zal dienen te worden opgevangen en dat de opvangcondities derhalve van een bepaald minimumniveau dienen te zijn. Tevens moet rekening worden gehouden met het feit dat indien de behandeling van een asielaanvraag in een Europese lidstaat niet correct verloopt, omwille van structurele problemen, er verkeerdelijk door de asielinstanties in deze lidstaat kan worden besloten dat er geen nood is aan een beschermingsstatus en de betrokken vreemdeling zal worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst alwaar hij wordt vervolgd.

Verweerder heeft zijn standpunt dat de situatie in Bulgarije niet van dien aard is dat een kandidaat-vluchteling niet naar dat land zou kunnen worden overgebracht voornamelijk gebaseerd op een verslag van het UNHCR van april 2014. Uit dit verslag blijkt, zoals reeds gesteld, dat het UNHCR in het verleden de lidstaten van de Europese Unie reeds opriep om, gelet op de systematische tekortkomingen die gedurende een aantal maanden werden vastgesteld inzake de behandeling van asielaanvragen en wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, tijdelijk geen kandidaat-vluchtelingen meer over te brengen naar dat land. In dit verslag wordt voorts geduïd dat, aangezien er in de periode tussen 1 januari en 31 maart 2014 opmerkelijke verbeteringen werden vastgesteld inzake de registratie en de behandeling van asielaanvragen en de opvangcondities in de verschillende onthaalcentra voor kandidaat-vluchtelingen, er geen reden meer was om te concluderen dat een algemene opschorting van overdrachten van kandidaat-vluchtelingen nog te verantwoorden viel. Het UNHCR heeft hierbij echter een aantal belangrijke kanttekeningen gemaakt. Zo is erop gewezen dat het nog steeds aangewezen is om een individueel onderzoek te doen om na te gaan of een overdracht van een kandidaat-vluchteling naar Bulgarije verenigbaar is met de op elke lidstaat rustende verplichting om de grondrechten die zijn opgenomen in internationale verdragen en het Unierecht te garanderen. Daarnaast wordt in het verslag van het UNHCR van april 2014 ook gesteld dat het essentieel is dat de verbeteringen die reeds werden vastgesteld en deze die op dat ogenblik waren gepland zouden worden geconsolideerd en een duurzaam karakter zouden krijgen. Het UNHCR-verslag is dus een momentopname en de inhoud van dit verslag laat toe te besluiten dat een nauwgezette opvolging van de situatie in Bulgarije vereist blijft.

In het meer recente AIDA-verslag van oktober 2015, waarnaar verweerder zelf verwijst in zijn beslissing tot weigering van verblijf van 12 mei 2016, wordt melding gemaakt van het feit dat, na de verbetering die er begin 2014 was, de situatie vanaf begin 2015 in Bulgarije geleidelijk aan weer verslechterde. Er werd vastgesteld dat er opnieuw onvoldoende financiële middelen zijn om tolken te betalen tijdens de behandeling van de asielprocedure en dat de beschikbaarheid en de kwaliteit van juridische bijstand aanleiding geeft tot grote bezorgdheid.

Verweerder stelt dat gelet op de beslissing tot weigering van verblijf van 12 mei 2016 kan worden afgeleid dat de verwachte gevolgen van een overdracht naar Bulgarije werden onderzocht. In deze beslissing kan evenwel niet worden gelezen op welke gronden verweerder meent dat de behandeling van asielaanvragen op een effectieve en kwalitatieve wijze kan verlopen indien er onvoldoende tolken zijn en er quasi geen juridische bijstand beschikbaar is. Het is dan ook niet duidelijk op basis van welke argumentatie verweerder – die erkent dat er tekortkomingen zijn – meent te kunnen stellen dat niet kan worden geoordeeld dat *“de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige problemen vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel”*.

Uit het AIDA-rapport blijkt verder dat in de periode van januari tot september 2015 in Bulgarije aan minder dan 6 % van de asielzoekers uit Afghanistan een beschermingsstatus werd toegekend. Hoewel het erkenningspercentage in een bepaalde lidstaat van asielzoekers met een bepaalde nationaliteit niet relevant is in het licht van de vraag of de asielprocedure kan worden beschouwd als van een aanvaardbaar niveau, is dit bijzonder laag erkenningspercentage voor Afghaanse asielzoekers *in casu* wel degelijk van tel is. Immers lijkt het in dat geval des te belangrijker dat de betrokkene op een adequate wijze kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan, zo nodig. Dit gegeven kon niet zonder meer buiten beschouwing worden gelaten.

Het aan de Raad voorgelegde bronnenmateriaal laat niet toe zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Bulgarije actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel derhalve kan spelen.

Voorts moet worden geduïd dat wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in het UNHCR-verslag van april 2014 in eerste instantie wordt gewezen op een verbetering van de levenscondities in de opvangcentra. Er wordt in dit verslag evenwel ook nog melding gemaakt van bepaalde bezorgdheden omtrent de kwaliteit van de opvang in sommige van deze centra. Het UNHCR-verslag bevat derhalve nog kritische bemerkingen. In AIDA-verslag van oktober 2015 wordt daarnaast uiteengezet dat, nadat een aantal verbeteringen werden doorgevoerd in 2014, de situatie weer is verslechterd en worden de opvangcondities in de centra in Bulgarije heden zonder meer onbevredigend genoemd. Er wordt uiteengezet dat de kwaliteit en de kwantiteit van de voeding die wordt verstrekt te wensen overlaat en dat het eten dat wordt verdeeld zelden de vereiste voedingswaarde heeft. Tevens wordt melding gemaakt van een periode tijdens dewelke geen voeding meer werd verstrekt zodat kandidaat-vluchtelingen volledig afhankelijk waren van liefdadigheid en giften. Dergelijke tekortkomingen kunnen *prima facie* niet worden afgedaan als *“niet zwaarwichtig”*.

Gelet op het feit dat uit recent bronnenmateriaal onomstotelijk blijkt dat er de jongste maanden een achteruitgang is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen en inzake de opvangcondities voor kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, kan verweerder niet meer dienstig verwijzen naar de situatie zoals omschreven in het verslag van het UNHCR van april 2014, dat de actuele situatie niet meer weergeeft. Gelet op de inhoud van een meer recent verslag is het *prima facie* ook kennelijk onredelijk om, zonder verder onderzoek, te oordelen dat er slechts sprake is van een paar *“kritische kanttekeningen”* en dat niet kan worden vastgesteld dat er *“ernstige gebreken zijn”*. Het feit dat het UNHCR verweerder niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten, laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ondanks de recente evoluties in Bulgarije zoals omschreven in het bronnenmateriaal waarnaar verzoeker verwijst, verder kan worden gehanteerd. Verweerder kan zijn eigen verantwoordelijkheid om zorgvuldig te onderzoeken of de grondrechten van een kandidaat-vluchteling al dan niet in het gedrang komen niet afschuiven op het UNHCR en het feit dat het UNHCR verweerder geen nieuw advies verstrekte omtrent overdrachten naar Bulgarije laat niet toe te besluiten dat verslagen omtrent een verslechterde toestand in Bulgarije mogen worden genegeerd. Hetzelfde geldt waar actueel er geen bestaande rechtspraak is van het EVRM die zich zou verzetten tegen overdrachten aan Bulgarije.

Verweerder kan evenmin nuttig verwijzen naar arresten van de Raad van september en oktober 2015 inzake de situatie in Bulgarije, aangezien de situatie sedertdien is gewijzigd. Waar hij verder verwijst naar arresten van maart en april 2016, kan het volstaan op te merken dat het feit dat in individuele gevallen een verzoekende partij er niet in slaagde aan te tonen dat het bestuur door een beslissing te nemen artikel 3 van het EVRM schond, geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker in voorliggende zaak aannemelijk maakt dat verweerder geen zorgvuldig onderzoek doorvoerde en dat er onvoldoende

garanties zijn dat hij bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet zal worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, het weze in Bulgarije zelf, het weze in zijn land van herkomst indien de Bulgaarse autoriteiten hem zonder correct onderzoek van zijn asielaanvraag naar dat land zouden doorsturen.

Het middel is, voor zover besproken, ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Ter staving van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij dreigt te ondergaan bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, wijst verzoeker op de door hem aangebrachte grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM.

Verweerder betwist dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan veroorzaken. Hij stelt het volgende:

“Uit een uiteenzetting van de middelen blijkt dat verzoeker geen schending aannemelijk maakt van artikel 3 EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Verzoeker toont niet aan dat hij bij een overdracht aan de Bulgaarse autoriteiten persoonlijke vrees heeft om blootgesteld te worden aan handelingen in strijd met hogere rechtsnormen.”

De Raad dient te verwijzen naar de bespreking van het middel en kan daarnaast slechts aangeven dat het voor ieder redelijk denkend mens duidelijk is dat niet het risico kan worden genomen dat een vreemdeling ingevolge de tenuitvoerlegging van een door verweerder genomen bestuurlijke beslissing onderworpen wordt aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen. Nu er ernstige aanwijzingen zijn dat de grondrechten van verzoeker in Bulgarije in het gedrang kunnen komen en

verweerder er prima facie niet in slaagt dit te weerleggen, kan het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in voorliggende zaak worden aanvaard. Er dient in dit verband te worden gesteld dat de Raad de vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze vermog te interpreteren aangezien dit tot gevolg zou kunnen hebben dat aan de rechtsonderhorigen een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd in de gevallen waar zij een verdedigbare grief hebben.

Verzoeker heeft een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

3.5. De vaststelling dat het spoedeisend karakter van de vordering werd aangetoond en dat er is voldaan aan de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden leidt ertoe dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

I. CORNELIS